

[Holger Eriksen.]

ringen ansvaret for det; så er det regeringen, der skulle have sørget for at gøre det anderledes, uden hensyn til, hvilken liberalistisk opfattelse man iøvrigt almindeligvis smykker sig med; men er der derefter tale om, at man fra lovgivningsmagts side søger at træffe foranstaltninger, hvorved man sikrer, at der ikke sker noget uheldigt, melder man fra. Det er, som om man efterhånden har gjort sig til talsmand for en politik, der siger, at i virkeligheden skal de private og de private virksomheder have lov til alt, hvad de vil, men hvis det går galt for dem, er det regeringen, der har ansvaret for, at det går galt. Dette er i hvert fald noget, jeg vil tage afstand fra.

Iøvrigt må jeg udtale min forbavsel over, at der kan fremkomme indvendinger imod, at bankdirektører og dermedigestiliede skal afskæres fra at udøve privat virksomhed. Jeg synes, det må være indlysende for enhver, at i det øjeblik en bankdirektør eller vicebankdirektør eller dermedigestiliede kan gå ind i bestyrelsen for en privat virksomhed eller eventuelt selv drive den, behøver det vel ikke at betyde, at vedkommende virksomhed bliver gunstigere stillet, end den ellers ville blive, når den søger at opnå lån, men der er ikke spor tvivl om, at der hos mange opstår en mistanke om, at vedkommende virksomhed *bliver* gunstigere stillet end ellers, og at man derfor kan risikere, at man ligefrem siger: vi må betale et bestyrelshonorar til bankdirektøren, det er en slags bestikkelse, som er nødvendig for at få en fair behandling. Ingen bank kan være tjent med, at der opstår en sådan mistanke, og derfor er det gavnligt i enhver henseende også for bankerne selv, at man har et regulært forbud mod den slags ting.

Rasting: Jeg beder om undskyldning, fordi jeg forlænger forhandlingen; det er det ærede medlem hr. Holger Eriksen, som med disse sidste, lidt kategoriske udtalelser kalder mig herop. Der er jo en dispensations- og overgangsbestemmelse for de be-

stående virksomheder i lovforslagets § 2, stk. 4, hvori det hedder:

„Uanset bestemmelsen i § 9, stk. 4, kan direktører, vicedirektører, underdirektører og filialbestyrere, som efter de hidtidige bestemmelser lovligt har drevet eller deltaget i selvstændig erhvervsvirksomhed, fortsætte den pågældende erhvervsvirksomhed, såfremt bankens bestyrelse med to trediedeles flertal giver samtykke hertil. Beslutningen skal indføres i bestyrelsens forhandlingsprotokol.“

Jeg tillod mig at rejse det spørgsmål, om der ikke var, om jeg så må sige, uskyldige tilfælde, hvor en bankdirektør, som har tjent godt med penge — det gør bankdirektører undertiden — anbringer nogle af disse penge, dels som hobby, dels af erhvervshensyn, i en landejendom; skal han så ubetinget rammes af denne drakoniske bestemmelse og være nødt til at forpagte sin ejendom ud? Der kunne godt være en dispensationsbestemmelse, svarende til overgangsbestemmelsen.

Niels Eriksen: Jeg må gøre det ærede medlem hr. Holger Eriksen opmærksom på, at jeg talte ikke om socialisering ved selve forslaget, selvom jeg ikke skal lægge skjul på, at jeg frygter tendensen; det gør jeg, for såvidt som jo ingen kan komme uden om, at der i forslaget ligger en bemyndigelse, der giver statsmagten større indflydelse overfor erhvervslivet; og jeg er ikke alene om denne opfattelse, det skulle det ærede medlem skrive sig bag øret; jeg citerede dagbladet „Politiken“, der endda brugte så stærkt et udtryk som „magtkoncentration, der kunne være farlig for erhvervslivet“.

Jeg har her påpeget visse ting, som for mig er væsentlige. Der er een ting, som erhvervslivet i hvert fald skal kunne stole på, og det er, at når man har et godt, fast lån i en bank, skulle man ikke gerne få det sagt op på tider, hvor det er ubelejligt, og det frygter jeg kan ske, hvis vi vedtager bestemmelsen om den varierende kasserreserve. Derfor har jeg fremsat disse synspunkter.